



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobce: Mgr. P. M.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Oblastní inspektorát práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj**, se sídlem ulice SNP 2720/21, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2012, č. j. 22978/7.30/12/14.3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 3. 10. 2012, č. j. 22978/7.30/12/14.3, a rozhodnutí inspektora Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 16. 8. 2012, č. j. 20828/7.50/12/14.3-2, **se pro nezákonnost zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.900 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 26. 11. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2012, č. j. 22978/7.30/12/14.3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí inspektora Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „inspektor“) ze dne 16. 8. 2012, č. j. 20828/7.50/12/14.3-2. Tímto rozhodnutím inspektor uložil žalobci pořádkovou pokutu ve výši 10.000 Kč, protože jako jednatel společnosti PCP

EURO-POWER EURO POLICE, s. r. o., IČ: 25716514, se sídlem Kodaňská 38/799, Praha 10 – Vršovice, nepředložil dne 25. 7. 2012 inspektorovi doklady potřebné k provedení kontroly podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění účinném od 1. 1. 2012 (dále jen „zákon o inspekci práce“), ani nezajistil jejich předložení prostřednictvím jiné osoby, čímž zavinil, že kontrolovaná osoba nesplnila svou povinnost stanovenou v § 9 odst. 1 zákona o inspekci práce a odpovídající oprávněním inspektora podle § 7 odst. 1 písm. e) téhož zákona. Inspektor současně uložil žalobci povinnost nahradit paušální částkou náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Vedle toho se žalobce domáhal, aby soud zrušil také prvostupňové rozhodnutí inspektora a vyslovil, že došlo k porušení povinností veřejných funkcionářů inspektora Ing. R. F. [*ve některých dokumentech správních orgánů označován jako Bc. R. F., pozn. soudu*] a Ing. M. Z., vedoucího odboru inspekce III, a uložil jim zákaz činnosti. Žalobce dále požadoval náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobce namítal, že vydaná rozhodnutí jsou v rozporu se zákonem o inspekci práce. Žalobce je jedním z jednatelů společnosti PCP EURO-POWER EURO POLICE, s. r. o., nikoliv jednatelem jediným, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Správní orgány podle žalobce nerespektovaly pravidlo oboustranné součinnosti, neboť zcela ignorovaly podněty, dotazy a návrhy ze strany kontrolované osoby a žádosti žalobce. Pořádková pokuta byla udělena za skutečnost, která se nestala. Veškerá argumentace žalovaného se nezakládá na pravdě a je holou fikcí. Podle žalobce jde rovněž o mstu a perzekuci ze strany inspektora Ing. R. F., kterého se kontrolovaná osoba snažila vyloučit z provedení kontroly pro podjatost, ovšem neúspěšně.

Žalobce zdůraznil, že meritem rozhodnutí o udělení pořádkové pokuty žalobci mělo být neposlání dokladů k zaměstnanci F. Z. Dodal, že kontrolovaná osoba poskytla při zahájení kontroly dne 7. 6. 2012 inspektorům podklady celé společnosti a inspektoři si na místě mohli vybrat požadovaný kontrolní vzorek. Kontrolovaná osoba uplatňuje při každé kontrole argumentaci k místní příslušnosti, tu však správní orgány ignorovaly, což odporuje zákonu č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Benevolentním vysvětlováním místní příslušnosti ze strany jednotlivých oblastních inspektorátů práce je pak lehce možné, že se společnost vykonávající činnost na celém území České republiky dostává do stavu stálých celoročních kontrol, třeba i od čtyř oblastních inspektorátů naráz.

Žalobce připomněl, že podle protokolu o zahájení kontroly ze dne 7. 6. 2012 bylo kontrolované období vymezeno od 10/2011 do 3/2012 a v tomto rozmezí předložila kontrolovaná osoba všechny požadované dokumenty. Zaměstnanec F. Z. nebyl uveden v seznamu vybraných zaměstnanců, který kontrolovaná osoba obdržela, ačkoliv inspektor mohl tohoto zaměstnance vybrat. Podle žalobce není pravda, že by kontrolovaná osoba nereagovala na další požadavek na rozšíření kontroly; podala k tomu písemné vyjádření ze dne 23. 7. 2012. Žalobce podotkl, že F. Z. pracoval u kontrolované osoby po kontrolovaném období a nikdy nepracoval v regionu, který by spadl do kontrolní činnosti žalovaného. Přes tyto argumenty byla žalobci uložena pořádková pokuta ve výši 10.000 Kč a kontrolovaná osoba poté vyhověla nezákonnému chování správních orgánů a dodala všechny požadované podklady ke kontrole.

Podle žalobce není možné, aby se kontrolní činnost prováděla u jedné a té samé osoby stále a aby kontrolní orgán během kontroly rozšiřoval a prodlužoval kontrolní činnost. Argumentaci vedoucích pracovníků inspektorátu, že se pořádkové pokuty ukládají proto, aby

bylo dosaženo výsledku kontroly, označil žalobce za znevažující státní instituci a orgán, který jedná jménem státu. Z napadeného rozhodnutí žalobce usoudil, že bylo chybou doklady předkládat, neboť žalovaný uvedl, že v jeho neprospěch byla vzata v úvahu skutečnost, že doklady vztahující se k F. Z. byly předloženy. Žalobce k tomu doplnil, že kontrolovaná osoba nemusela správním orgánům nic dokládat od 23. 7. 2012, kdy jí Ing. M. Z., vedoucí odboru inspekce III, písemně sdělil, že jakákoli korespondence ohledně probíhající kontroly bude zakládána bez odpovědi [*předmětné sdělení bylo vydáno a doručeno kontrolované osobě dne 6. 8. 2012, pozn. soudu*].

Další protizákonné jednání žalovaného spatřoval žalobce v tom, že inspektoři v den zahájení kontroly objížděli subjekty, pro které společnost PCP EURO-POWER EURO POLICE, s. r. o., zabezpečovala ochranu majetku a osob, a snažili se získat údaje o této společnosti. Tímto jednáním přímo porušili zákon o inspekci práce i trestní zákoník a poškodili dobré jméno společnosti v očích jejího smluvního partnera.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uvedl, že žalobce nespecifikoval, v jaké části je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem o inspekci práce. Uložení pořádkové pokuty fyzické osobě je plně v souladu s § 42 odst. 1 zákona o inspekci práce. Žalovaný připustil, že žalobce není jediným jednatelem společnosti PCP EURO-POWER EURO POLICE, s. r. o., nicméně po celou dobu snahy o zahájení kontroly vedl jednání za kontrolovanou osobu právě jen žalobce. V tomto smyslu lze podle žalovaného považovat žalobce za jediného jednatele, který měl poskytnout požadované doklady k zahájení kontroly. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce o ignoraci podnětů, dotazů a návrhů kontrolované osoby a poukázal na obsah správního spisu, jehož součástí je korespondence, již bylo na podněty žalobce reagováno.

Podle žalovaného jsou tvrzení žalobce o tom, že argumentace žalovaného je pouhou fikcí, jakož i tvrzení k osobě inspektora Ing. F., irrelevantní. Usnesením ze dne 12. 6. 2012, č. j. 15694/7.30/12/14.3, žalovaný rozhodl, že inspektor Bc. R. F. není vyloučen z výkonu kontrolní činnosti u kontrolované osoby. Za nepravdivé označil žalovaný tvrzení žalobce, že dne 7. 6. 2012 poskytl inspektorům podklady společnosti. Byl totiž předán pouze jmenný seznam zaměstnanců a bylo dohodnuto, že téhož dne bude předán vzorek zaměstnanců, ke kterým budou požadovány doklady k vlastní kontrole. Žalovaný upozornil na to, že místní příslušnost inspektorátu k výkonu kontroly je stanovena v § 6 odst. 5 zákona o inspekci práce, nikoli ve správním řádu. Tato skutečnost byla žalobci sdělena dopisem ze dne 6. 8. 2012 v reakci na žádost o ukončení kontroly ze dne 23. 7. 2012.

Žalovaný dále uvedl, že k důvodům rozšíření kontrolního vzorku o zaměstnance F. Z. se vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce však toto vyjádření nebere na vědomí. Žalobce se podle žalovaného mylí také v označení předpisu, který upravuje kontrolní činnost; jedná se o zákon č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, a zákon o inspekci práce. Žalovaný rovněž uvedl, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by vedoucí pracovníci inspektorátu argumentovali tím, že pořádkové pokuty se ukládají proto, aby bylo dosaženo výsledku kontroly. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou jasně popsány podmínky, za nichž lze pořádkovou pokutu podle zákona o inspekci práce uložit, a argument zmíněný žalobcem tam uveden není. K námitce žalobce, že chybou účastníka řízení je vůbec doklady předkládat, žalovaný podotkl, že část věty, kterou žalobce citoval, je zcela vytržena z kontextu a žalobce zřejmě záměrně vypustil další text. Námitku dalšího protizákonného jednání žalovaného považoval žalovaný za irrelevantní a uzavřel, že v chování inspektorů nespátřuje žádné pochybení, natož pochybení v trestní rovině.

Žalobce v replice uvedl, že jasně vysvětlil, v čem došlo k porušení zákona o inspekci práce. Zopakoval, že doklady ke kontrole zaměstnance F. Z. nebyly součástí vybraného vzorku zaměstnanců a došlo i k prolomení dohodnutých lhůt kontrolovaného období. Pokud by takto při kontrole postupoval každý oblastní inspektorát práce, došlo by podle žalobce k absurdní situaci, kterou je stálá kontrola.

Za zásadní označil žalobce ignorování podnětů o podjatosti inspektora F. a vyjádření správních orgánů k jiným požadavkům kontrolované osoby vzniklým z kontroly. Doplnil, že ani v zákoně o státní kontrole, ani v zákoně o inspekci práce není nic o pirátském prověřování údajů u jiných právních subjektů, vyžadování údajů mimo rámec kontroly a další. Žalobce podotkl, že na protizákonné jednání inspektorů upozorňoval od počátku kontroly.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Soud však nepřisvědčil všem námitkám žalobce.

Především soud považuje za nezbytné zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci pořádkové pokuty uložené žalobci podle § 42 odst. 1 zákona o inspekci práce, nikoli vlastní průběh kontroly, v rámci které byla pořádková pokuta uložena. Námitky, které nijak nesouvisejí s uložením pořádkové pokuty, proto nejsou pro projednávanou věc relevantní. Jedná se zejména o námitku, že inspektoři v den zahájení kontroly objížděli subjekty, pro které společnost PCP EURO-POWER EURO POLICE, s. r. o., zabezpečovala ochranu majetku a osob, a snažili se získat údaje o této společnosti, čímž poškodili dobré jméno společnosti v očích jejího smluvního partnera. Tato námitka postrádá jakoukoli souvislost s uloženou pořádkovou pokutou a z hlediska předmětu soudního řízení je zcela bezpředmětná.

K tvrzení žalobce, že bylo chybou předkládat doklady vztahující se k F. Z., soud podotýká, že žalobce vytrhl z kontextu část věty uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a vynechal její zbytek, který podstatně mění význam sdělení. Žalovaný v odůvodnění výslovně uvedl: „*V neprospěch účastník řízení byla vzata v úvahu skutečnost, že doklady vztahující se k zaměstnanci F. Z., byly předloženy až dne 14. 9. 2012 na základě*

opakované výzvy inspektora k jejich předložení.“ Není tedy pravdou, že by v neprospěch žalobce byla zohledněna skutečnost, že předložil požadované doklady, nýbrž skutečnost, že tak učinil až po opakované výzvě dne 14. 9. 2012.

Podobně žalobce dezinterpretoval písemné sdělení Ing. M. Z., vedoucího odboru inspekce III, ze dne 6. 8. 2012, které se týkalo žádosti o ukončení kontroly, předání věci jinému oblastnímu inspektorátu a podání námítky podjatosti Bc. F. V závěru tohoto sdělení Ing. M. Z. uvedl, že jakákoli další nevyžádaná korespondence v této věci bude pouze bez odpovědi zakládána. Z tohoto sdělení podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že bez odpovědi bude zakládána pouze nevyžádaná korespondence ze strany kontrolované osoby, nikoli však korespondence vyžádaná, tedy doklady, k jejichž předložení byla kontrolovaná osoba vyzvána. Smyslem předmětného sdělení bylo docílit toho, aby kontrolovaná osoba přestala opakovaně žádat o ukončení kontroly a předání věci jinému oblastnímu inspektorátu a vznášet námitku podjatosti Bc. F., o které již bylo v daném řízení rozhodnuto.

Pokud žalobce poukazuje na podjatost inspektora F., soud připomíná, že žalovaný usnesením ze dne 12. 6. 2012, č. j. 15694/7.30/12/14.3, rozhodl, že inspektor Bc. R. F. není vyloučen z výkonu kontrolní činnosti u kontrolované osoby. Proti tomuto usnesení nebylo podáno odvolání, tudíž nabylo právní moci dnem 29. 6. 2012. Své tvrzení, že by uložení pořádkové pokuty mohlo být mstou nebo perzekucí ze strany tohoto inspektora za vznášené námitky podjatosti, žalobce nepodložil žádným návrhem důkazu. Jedná se tedy o pouhou spekulaci, již se soud nebude dále zabývat.

K námitce žalobce, že argumentace vedoucích pracovníků inspektorátu, že se pořádkové pokuty ukládají proto, aby bylo dosaženo výsledku kontroly, znevažuje státní instituci a orgán, který jedná jménem státu, soud upozorňuje na to, že hlavním smyslem všech pořádkových opatření, včetně pořádkové pokuty je zajistit řádný a pokud možno hladký průběh řízení. To je právě znak, který nejvýrazněji odlišuje pokuty ukládané za porušení procesních povinností od pokut ukládaných za porušení práva hmotného. Vlastní smysl řízení o uložení pokuty za pořádkový delikt nespočívá v tom ukládat pokutu, uložení pokuty tu není cílem, ale prostředkem; míří k tomu, aby jiné řízení, nebo v tomto případě kontrola podle zákona o inspekci práce, mohlo řádně proběhnout a dojít ke konci (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 8 Afs 40/2007 - 49, publ. pod č. 1703/2008 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). Vyjádření, že se pořádkové pokuty ukládají proto, aby bylo dosaženo výsledku kontroly, popisuje hlavní smysl tohoto pořádkového opatření poněkud neobratně, nicméně nelze hovořit o znevážení státní instituce, jak uvádí žalobce.

Důvodnou neshledal soud ani námitku, že žalobce není jediným jednatelem společnosti PCP EURO-POWER EURO POLICE, s. r. o. Jednak soud nezjistil, že by žalovaný v napadeném rozhodnutí užil tento argument, a jednak soudu nevyvstaly pochybnosti o tom, že to byl právě žalobce, kdo v souvislosti s prováděnou kontrolou jednal za uvedenou společnost. Podle § 42 odst. 1 zákona o inspekci práce přitom platí, že „[f]yzické osobě, která zavinila, že kontrolovaná osoba nesplnila povinnost podle § 9, může být uložena pořádková pokuta až do výše 50 000 Kč; pořádková pokuta může být uložena rovněž za nesplnění povinnosti podle § 6 odst. 2 věty druhé.“ Vzhledem k tomu, že žalobce jednal za kontrolovanou osobu, lze na něj vztáhnout citované ustanovení a zkoumat, zda zavinil, že

společnosti PCP EURO-POWER EURO POLICE, s. r. o., nesplnila povinnost podle § 9 nebo § 6 odst. 2 věty druhé zákona o inspekci práce.

Ustanovení § 9 odst. 1 věty první zákona o inspekci práce ukládá kontrolované osobě povinnost vytvořit podmínky k výkonu kontroly a povinnost poskytnout součinnost odpovídající oprávněním inspektora podle § 7 téhož zákona. Podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o inspekci práce je inspektor oprávněn „... požadovat na kontrolovaných osobách, aby v určených lhůtách předložily originální doklady, popřípadě tyto doklady úředně ověřené a další písemnosti, záznamy dat na paměťových médiích prostředků výpočetní techniky, jejich výpisy a zdrojové kódy programů, vzorky materiálů, látek nebo výrobků (dále jen ‚doklady‘) potřebné ke kontrole.“

V projednávané věci není sporu o tom, že inspektor přípisem ze dne 10. 7. 2012, č. j. 8117/7.50/12/15.2-4, nazvaným *Rozšíření kontrolního vzorku*, oznámil, že vybraný kontrolní vzorek byl rozšířen o zaměstnance F. Z., a uložil kontrolované osobě povinnost předložit do 25. 7. 2012 evidenci pracovní doby za období 10/2011 až 3/2012 vybraného kontrolního vzorku a současně doklady za období 3/2012 až 5/2012 týkající se zaměstnance F. Z. Přípis dále obsahoval poučení, že v případě nesplnění uvedené povinnosti může být uložena pořádková pokuta až do výše 50.000 Kč.

Na tento přípis reagovala kontrolovaná osoba podáním ze dne 23. 7. 2012, které bylo žalovanému doručeno dne 26. 7. 2012. V tomto podání kontrolovaná osoba požádala o ukončení kontroly a předání jinému oblastnímu inspektorátu práce a namítla podjatost Ing. F. K věci kontrolovaná osoba uvedla, že není možné, aby inspektoři zasahovali do jiné místní příslušnosti a kontrolovali zaměstnance z jiných regionů. Doplnila, že při zahájení kontroly bylo jasně prezentováno, že se jedná o kontrolu zaměstnanců z Ústeckého, případně Libereckého kraje. Podle kontrolované osoby je zcela nemožné, aby byl po dalších měsících svévolně rozšiřován okruh kontroly, zvláště pokud jde o zaměstnance, který nepracoval jinde než v Praze. Kontrolovaná osoba zdůraznila, že okruh kontroly byl vymezen v zápisu o začátku kontroly a uvedený zaměstnanec nespadá do daného období. Dodala, že pokud bude chtít správní orgán tohoto zaměstnance kontrolovat, bude muset zahájit novou kontrolu.

Přípisem ze dne 6. 8. 2012 poté Ing. M. Z., vedoucí odboru inspekce III, kontrolované osobě mimo jiné sdělil, že stanovení předmětu a rozsahu kontroly, včetně určení kontrolního vzorku a kontrolovaného období, je naprosto v pravomoci kontrolního orgánu. Místní příslušnost inspektorátu se podle § 6 odst. 5 zákona o inspekci práce řídí místem činnosti kontrolované osoby, nikoli místem výkonu práce konkrétního zaměstnance. Dále Ing. Z. uvedl, že Státní úřad inspekce práce může v případech hodných zvláštního zřetele, zejména z důvodu podjatosti, písemně pověřit provedením kontroly jiný než místně příslušný inspektorát, což nastalo dne 9. 7. 2012, kdy Státní úřad inspekce práce písemně uložil žalovanému provedení kontroly dodržování povinností zaměstnavatele vyplývajících z pracovněprávních předpisů ve vztahu k dotčenému zaměstnanci.

Po tomto přípisu již následovalo rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty žalobci za to, že nepředložil dne 25. 7. 2012 inspektorovi doklady potřebné k provedení kontroly, ani nezajistil jejich předložení jinou osobou, čímž zavinil, že kontrolovaná osoba nesplnila svou povinnost stanovenou v § 9 odst. 1 zákona o inspekci práce.

Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že podle čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod „[s]tátní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.“ Toto ustanovení je základní pojistkou proti výkonu libovůle (z vůle) ve vztahu k fyzickým a právnickým osobám ze strany veřejné moci, která je odvozena od státu. „Žádný státní orgán (orgán veřejné moci) se v demokratickém právním státě nesmí pohybovat mimo meze, tj. pravomoc a kompetence (k rozlišování viz nálezy IV. ÚS 150/01), které mu jsou ústavním pořádkem, resp. zákony vymezeny. Takový princip je třeba chápat jako esenciální náležitost každého demokratického právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy), v němž má každá osoba právo být chráněna před zákonem nevázanou, a proto nepředvídatelnou a nevypočitatelnou státní mocí“ [srov. Šimíček, V., Wagnerová, E., a kol.: *Listina základních práv a svobod: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2012 – komentář k čl. 2].

K dosažení požadované ochrany osob před nevázanou a nepředvídatelnou státní mocí je nezbytné, aby každá osoba měla možnost bránit svá práva v okamžiku, kdy jí takový zásah bezprostředně hrozí. Podle názoru soudu je proto třeba trvat na tom, že kontrolovaná osoba může bránit svá práva již v průběhu kontroly a v reakci na různé výzvy kontrolních orgánů uplatňovat mimo jiné námitky zpochybňující jejich kompetenci k prováděným kontrolním úkonům.

Postup kontrolované osoby, která v reakci na výzvu k předložení dokladů obsaženou v přípisu ze dne 10. 7. 2012 – kromě předložení evidence odpracované doby vybraných zaměstnanců – namítla místní nepřislušnost kontrolních orgánů k provádění kontroly a překročení rámce kontroly vymezeného při jejím zahájení, považuje soud za zcela legitimní, nikoliv obstrukční. Kontrolovaná osoba se totiž teprve z uvedeného přípisu dozvěděla, že kontrola byla rozšířena o zaměstnance F. Z., a proto mohla uplatnit své námitky proti rozšíření kontroly nejdříve po doručení tohoto přípisu, což také učinila podáním ze dne 23. 7. 2012.

Podle údajů vyznačených v podacím razítku toto podání došlo žalovanému dne 26. 7. 2012, tedy den následující po uplynutí lhůty stanovené do 25. 7. 2012. Vzhledem k tomu, že tato lhůta byla svou povahou lhůtou procesní, ke včasnosti předmětného podání by postačilo, pokud by je kontrolovaná osoba nejpozději dne 25. 7. 2012 odeslala žalovanému prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Z podacího razítka na předmětném podání ovšem nelze zjistit, zda bylo předmětné podání doručeno osobně, či prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a proto nelze s jistotou konstatovat, kdy bylo uvedené podání skutečně podáno. Vzniklá procesní situace nemůže jít k tíži žalobce, a proto soud vycházel z toho, že kontrolovaná osoba reagovala na výzvu ze dne 10. 7. 2012 ve stanovené lhůtě.

Kontrolní orgán postupoval správně, pokud na podání kontrolované osoby ze dne 23. 7. 2012 odpověděl přípisem ze dne 6. 8. 2012, v němž vysvětlil svůj postoj k uplatněným námitkám. Za správný však soud nepovažuje postup inspektora, který následně bez dalšího vydal rozhodnutí, jímž uložil žalobci pořádkovou pokutu. Podle § 8 písm. c) zákona o inspekci práce totiž inspektor musí chránit práva a právem chráněné zájmy kontrolované osoby, což mimo jiné znamená, že pokud nepřistoupil na argumentaci uvedenou v podání ze

dne 23. 7. 2012, bylo jeho povinností znovu kontrolovanou osobu vyzvat k předložení požadovaných dokladů týkajících se zaměstnance F. Z. a stanovit k tomu novou lhůtu, neboť původní lhůtu již kontrolovaná osoba objektivně nemohla dodržet. Nedodržení stanovené lhůty do 25. 7. 2012 přitom nelze kontrolované osobě, ani žalobci přičítat k tíži, neboť v této lhůtě kontrolovaná osoba využila svého práva uplatnit námitky proti rozšíření kontroly, a tudíž mohla, stejně jako její jednatel (žalobce), legitimně předpokládat, že přinejmenším do vyřešení těchto námitek nemusí stanovenou povinnost plnit. Soud proto shledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgány při rozhodování o pořádkové pokutě ignorovaly návrhy ze strany kontrolované osoby.

K námitce místní nepříslušnosti žalovaného k provedení kontroly ve vztahu k zaměstnanci, který nepůsobil v Ústeckém kraji, soud uvádí, že podle § 6 odst. 5 zákona o inspekci práce „*[m]ístní příslušnost inspektorátu k výkonu kontroly se řídí místem činnosti kontrolované osoby a u organizační složky státu jejím sídlem; ve správním řízení se řídí místní příslušnost správním řádem. Úřad může v jednotlivých případech hodných zvláštního zřetele, zejména z důvodu podjatosti, písemně pověřit provedením kontroly jiný než místně příslušný inspektorát.*“

Citované ustanovení nelze podle názoru soudu vykládat tak, že inspektorát může kontrolovat skutečnosti uvedené v § 3 zákona o inspekci práce ve vztahu ke všem zaměstnancům kontrolované osoby bez ohledu na to, kde tito zaměstnanci vykonávají činnost. Pokud kontrolovaná osoba působí v obvodu více oblastních inspektorátů práce, je podle názoru soudu každý z těchto inspektorátů místně příslušným k výkonu kontroly pouze ve vztahu k těm zaměstnancům, kteří působí v obvodu jeho místní příslušnosti. Jinak by rozlišení místní příslušnosti inspektorátů práce ztrácelo v případě zaměstnavatelů působících ve více regionech smysl. Stejný názor zastává rovněž Státní úřad inspekce práce, který veden snahou, aby mohl žalovaný provést kontrolu ve vztahu k zaměstnanci F. Z., přípisem ze dne 7. 8. 2012, nazvaným *Prolomení místní příslušnosti*, pověřil žalovaného provedením kontroly v případě podnětu podatele F. Z.

Ze zmíněného přípisu Státního úřadu inspekce práce soud dále zjistil, že žalovaný byl provedením kontroly u společnosti PCP EURO-POWER EURO POLICE, s. r. o., ve vztahu k zaměstnanci F. Z. oficiálně pověřen teprve dne 7. 8. 2012, tedy nikoliv dne 9. 7. 2012, jak uvádí kontrolní orgán v přípisu ze dne 6. 8. 2012. Na tomto místě soud podotýká, že Ing. M. Z. obdržel dne 9. 7. 2012 pouze elektronickou zprávu od Ing. Bc. E. O. ze Státního úřadu inspekce práce obsahující hlášení o podnětu F. Z. ke kontrole u společnosti PCP EURO-POWER EURO POLICE, s. r. o. Tato zpráva však neobsahovala ustanovením § 6 odst. 5 věty druhé zákona o inspekci práce vyžadované písemné pověření k provedení kontroly, jež bylo vydáno až dne 7. 8. 2012. Žalovaný tedy před 7. 8. 2012 nebyl oprávněn provádět kontrolu týkající se uvedeného zaměstnance, ani vyzývat kontrolovanou osobu k předložení dokladů k tomuto zaměstnanci. Rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty žalobci za nedoložení těchto dokladů do 25. 7. 2012, tedy před vznikem oprávnění žalovaného ke kontrole, je tudíž zcela jednoznačně nezákonné.

K námitce žalobce, že není možné, aby kontrolní orgán během kontroly rozšiřoval a prodlužoval kontrolní činnost, soud připomíná, že podle oznámení o provedení kontroly ze dne 11. 5. 2012, č. j. 8117/7.50/12/15.2-2, měla být u kontrolované osoby dne 7. 6. 2012

provedena kontrola v oblasti dodržování pracovněprávních předpisů za období od 1. 7. 2011 dosud týkající se zaměstnanců společnosti vykonávajících práci v Ústeckém kraji. Tímto přípisem a navazujícím protokolem ze dne 7. 6. 2012, který za kontrolovanou osobu podepsal žalobce, vymezily kontrolní orgány základní rámec kontrolní činnosti, kterým byly následně vázány. To vyplývá z čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, zahrnujícího zákaz libovůle orgánů veřejné moci a právo každého být chráněn před nevázanou a nepředvídatelnou státní mocí (viz výše). Kontrolní orgány mohly v mezích stanoveného rámce rozšiřovat kontrolní vzorek zaměstnanců, podle názoru soudu však platí, že dokud neměly oficiální písemné pověření od Státního úřadu inspekce práce (pověření ze dne 7. 8. 2012), nebyly oprávněny překročit rozsah kontroly stanovený v přípisu ze dne 11. 5. 2012 a potvrzený v protokolu ze dne 7. 6. 2012. Kontrolované období bylo v těchto dokumentech vymezeno od 1. 7. 2011 do 7. 6. 2012, žalobce se tedy mýlí, pokud tvrdí, že se kontrola měla týkat jen období 10/2011 až 3/2012. Žalobci lze ovšem přisvědčit v tom, že F. Z. nevykonával práci v Ústeckém kraji, a proto se na něj do doby vydání písemného pověření ze strany Státního úřadu inspekce práce ze dne 7. 8. 2012 nemohla kontrola vztahovat. Kontrolní orgány tudíž nebyly oprávněny sankcionovat žalobce pořádkovou pokutou za to, že nepředložil doklady, které se tohoto zaměstnance týkaly. Rovněž tento fakt způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal soud žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Vzhledem k tomu, že důvod zrušení napadeného rozhodnutí se přímo dotýká též prvostupňového rozhodnutí, soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí inspektora ze dne 16. 8. 2012. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

K dalším žalobním návrhům soud připomíná, že v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není soud oprávněn uložit úředním osobám zákaz činnosti; tato kompetence náleží soudům rozhodujícím o vině a trestu v trestním řízení. Soudy rozhodující ve správním soudnictví nejsou nadány ani kompetencí rozhodnutím vyslovit, že došlo k porušení povinností veřejných funkcionářů. Takové oprávnění soudům svěřovalo ustanovení § 4 odst. 2 písm. e) s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 19. 6. 2008, ovšem pouze ve vztahu k zákonu č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 3.900 Kč, která zahrnuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč. V této souvislosti považuje soud za nutné poukázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, podle kterého „[z]ákladu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ Závěry Ústavního soudu lze bez dalšího vztáhnout i na projednávanou věc. Podle § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2006, náleží advokátovi náhrada

účelně vynaložených hotových výdajů v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby, nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce. V posuzovaném případě učinil žalobce celkem tři úkony (podání žaloby, doplnění žaloby, podání repliky). Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto se jedná o situaci, kdy by mu při zastoupení advokátem náležela paušální náhrada hotových výdajů. Z tohoto důvodu soud s přihlédnutím k citovanému nálezu Ústavního soudu přiznal žalobci částku ve výši 900 Kč, jež představuje paušální náhradu hotových výdajů. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl zastoupen advokátem, nepřísluší mu náhrada nákladů právního zastoupení, kterou navíc v žalobě chybně vyčíslil podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., která se ani v době své platnosti a účinnosti nevztahovala na řízení ve správním soudnictví. Náhradu nákladů souvisejících s návrhem na přiznání odkladného účinku, včetně zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč, soud žalobci rovněž nepřiznal, neboť žalobce nebyl s tímto návrhem úspěšný.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. dubna 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová